

Seurakunnan juutalainen sydän

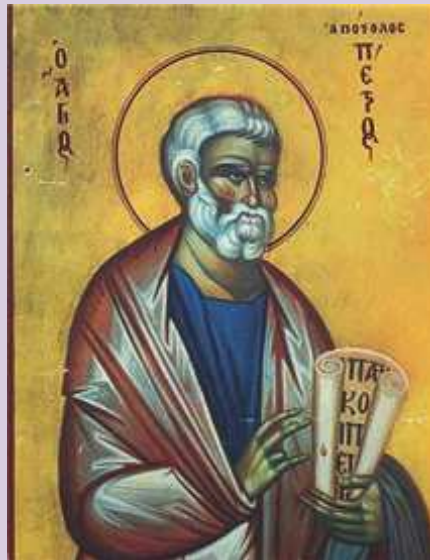
Osa 2

(Luku 1, kirjasta Messiaan Israel, 1993)

Kuuluuko evankeliumi vain juutalaisille?

Ensimmäiset juutalaiskristityt joutuivat tämän kysymyksen eteen. Pietarin palatessa Korneliuksen luota, hän sai välittömästi ympärilleen joukon, joka ei iloinnutkaan kokemuksesta yhdessä hänen kanssaan: ”Ja kun Pietari tuli Jerusalemiin, ahdistelivat ympärileikatut häntä sanoen: ”Sinä olet käynyt ympärileikkaamattomien miesten luona ja syönyt heidän kanssansa” (Apt. 11:2–3). Pietari joutui esittämään tarkat perusteet toiminnalleen.

Tämä ennenkuulumaton teko tutkittiin tarkoin. Opetuslapset etsivät Kirjoituksista perustaa sille, oliko Pietarin menettely Sanan mukaista. Profeettojen ennustukset Messiaasta, joka olisi valkeudeksi pakanoillemkin, tutkittiin. Ehkä joku mainitsi Jeesuksen sanat ennen kuin Hän nousi taivaaseen: ”Tätä tarkoittivat minun sanani, kun minä puhuin teille ollessani vielä teidän kanssanne, että kaiken pitää käymän toteen, mikä minusta on kirjoitettu Mooseksen laissa ja profeetoissa ja psalmeissa”. Silloin hän avasi heidän ymmärryksensä käsittämään kirjoitukset. Ja hän sanoi heille: ”Niin on kirjoitettu, että Kristus oli kärsivä ja kolmantena päivänä nouseva ylös kuolleista, ja että parannusta syntien anteeksi saamiseksi on saarnattava hänen nimessänsä kaikille kansoille, alkaen Jerusalemistä” (Luuk. 24:44–47). Lopulta päädyttiin väistämättömään lopputulokseen: ”...Niin on siis Jumala pakanoillekin antanut parannuksen elämäksi” (Apt. 11:18).

Paavali joutui vielä lujemmalle. Kaikki uskovien joukkoon lukeutuvat juutalaiset eivät hyväksyneet sitä, että pakanat sellaisenaan olisivat Jumalalle otollisia. Heidän tuli ensin luopua omasta ”pakanaidentiteetistään” ja tulla juutalaisiksi. Heidät tuli ympärileikata ja heidän tulisi noudattaa juutalaisia tapoja ja sääntöjä. Vasta silloin heidän pelastuksensa olisi varma ja Kristuksen armo tulisi heidän osakseen. Paavali joutui elinikäiseen taisteluun. Julistaessaan evankeliumia Antiokiassa hänen luokseen saapui uskovien joukosta juutalaisia veljiä sanoen: ”Ellette ympärileikkautta itseänne, niinkuin Mooses on säättänyt, ette voi pelastua” (Apt. 15:1). Syntyi suuri epä tietoisuus kuulijoiden joukossa. Paavali ja Barnabas joutuivat kiivaaseen väittelyyn saapuneiden veljien kanssa. Erimielisyys päätettiin viedä Jerusalemin seurakunnan apostoleiden ja vanhinten tutkittavaksi. Jerusalemin seurakunnassa

vaikutti ryhmä uskoon tulleita fariseuksia. He eivät voineet sulattaa sitä, että pakanat sellaisenaan olisivat oikeutettuja samaan liittoon heidän kanssaan. Kuten tiedämme, seurakunnan kokouksen päätös kuitenkin oli, että pakanat pelastuvat pakanoina.

Asia jäi kuitenkin kytemään alkuseurakunnassa. Paavali joutui jatkuvasti taistelemaan Sanan totuuden puolesta tässäkin asiassa. Taistelun kestäessä Paavalille kirkastui ihmeellinen ”Kristuksen salaisuus”. Yksi juutalaisten ja pakanoiden joukko, yksi seurakunta, yksi Kristuksen ruumis. Pyhän Hengen vaikutuksesta syntyneistä Paavalin kirjeistä saamme mekin oppia sisäistämään saman totuuden kuin ensimmäiset uskonveljemme ja -sisaremmet. Paavalille ja uskovien joukolle selveni Jumalan iankaikkinen pelastussuunnitelma. Tässä yhteydessä heidän käsityksensä Jumalan kansasta koki muutoksen. Se ei ollutkaan enää vain maallinen Israel, vaan enemmän. Aina tähän historian hetkeen se oli ollut ”salaisuus”. Nyt kun se oli ymmärretty, Paavalikin halusi tehdä kaikkensa totuuden paljastamiseksi. Messias on kaiken alku, keskipiste ja loppu. Hän on totuus, eikä totuutta voi tulla tuntemaan ilman Häntä. Hän on koko maailman syntien sovitus. Mooseksen lain mukainen uhripalvelus ei ollut lopullinen päämäärä, se oli tulevan esikuvaa. Jumalan piti itse ilmestyä sovittamaan ihmisen luopumus, rikkomus, synti – itsensä kanssa.

Tämä lopullinen sovitus teki juutalaisista ja pakanoista yhden kansan. Tämä kansa palasi takaisin Kirjoituksiin ja tosi juutalaiseen uskoon, jonka fariseusten ja kir-

janoppineiden ihmiskäskyt ja -lait olivat peittäneet. Tätä ihmiskeskeistä juutalaista uskontoa Jeesus arvosteli usein kovin sanoin:

”Voi teitä te kirjanoppineet ja fariseukset, te ulkokullatut, kun suljette taivasten valtakunnan ihmisiltä! Sillä itse te ette mene sisälle, ettekä salli meneväisten sisälle mennä.”

”Te sokeat taluttajat, jotka siivilöitte hyttyksen, mutta nielette kamelin!”

”...sisältä te olette täynnä ulkokultaisuutta ja laittomuutta.”

”...te käärmeet, te kyykäärmeitten sikiöt” (Matt. 23).

Pakanoiden keskuudessa myöhemmin muodostunut tapakristillinen uskonto on samassa asemassa, kuin liikaa ihmistulkintoihin nojaava juutalainen uskonto. Niiden kautta ihminen ei löydä yhteyttä Jumalan kanssa, koska ne ylläpitävät käsitystä ihmisen omasta mahdollisuudesta pelastua tekojensa kautta. Yksilötasolla ihminen ei kohtaa Jumalaa. Ihminen, juutalainen tai pakana, kulkee kadotukseen luottaen sokeasti, että lopulta käy hyvin koska kuulutaan oikeaan joukkoon. Toinen oikeaan kansaan, toinen oikeaan uskontokuntaan. Jeesuksen seuraajille oli alusta alkaen selvää, että pelastus on mahdollista vain liittymällä synnintunnon ja parannuksenteon, so. oman syntisyyden rehellisen tunnustamisen kautta Kristukseen. Saamme asettaa syntimme Hänen harteilleen. Tämä liittyminen muodostaa kansan, yhden ruumiin, yhden seurakunnan. Tähän Jumalan kansaan liittyvät uskovat juutalaiset ja heidän kanssaperillisiin uskovat pakanat.

Ihmiskunta joutui eroon Jumalasta rikkoessaan yhteyden Luojaansa. Palauttaakseen yhteyden Jumala valitsi Israelin pelastussuunnitelmansa yhdeksi keskeiseksi osaksi. Israelin valinta perustuu Jumalan ja Aabrahamin – Jumalan mielen mukaisen miehen – väliseen liittoon. Liitto jatkui Aabrahamin jälkeläisten Iisakin ja Jaakobin kautta siirtyen lopulta muodostuneelle kansalle. Liiton päämäärä oli: ”...sinun siemenessäsi tulevat siunatuiksi

kaikki kansakunnat maan päällä” (1. Moos. 26:4). Kansan johtajaksi Jumala valitsi Mooseksen, joka toimi välittäjänä Jumalan ja kansan kesken. Siinailla Jumala antoi Mooseksen käsiin lain, jonka tarkoitus oli pyhittää kansa, erottaa se muista kansoista toteuttamaan tiettyä tehtävää maailmassa.

Muut kansakunnat olivat vajonneet pimeyteen ja hätään palvelemaan julmia epäjumalia. Maapallo ja Jumalasta luopuneet ihmiset olivat langenneen enkelin, Lusiferin valtapiirissä. Sen haltuun maa oli joutunut ihmisen lankeemuksen kautta. Tarvittiin ekklesia: maailmasta ulokutsuttujen joukko todistamaan elävästä Jumalasta. Siinäin liiton ja lakien sekä määräysten tarkoitus oli varjella kansa erossa pahasta. Sen kautta muiden kansojen tuli nähdä todistus ainoasta oikeasta Jumalasta. Jotta liitto toteutuisi Jumala vaati kansaa pitämään lait ja käskyt. Jos ero muuhun maailmaan ei syntyisi, koko liitto olisi hyödytön. Siksi Hän varoitti kerta kerran jälkeen: ”Mutta jos sinä et kuule Herran, sinun Jumalasi, ääntä etkä tarkoin pidä kaikkia hänen käskyjensä ja säädöksiänsä, jotka minä tänä päivänä sinulle annan, niin kaikki nämä kiroukset tulevat sinun päällesi ja saavuttavat sinut” (5. Moos. 28:15).

Jumala tiesi, että Israelin kansalle oli tuhoisaa seurata pakanamaailman esimerkkiä. Laki varjeli kansaa synniltä ja sen mukaan tuomilta vaaroilta. Sen lisäksi Israelin tottelemattomuus olisi tuhoisaa koko maailmalle. Jumala oli luonut Israelin kanssa suhteen, jossa Hän oli Isä ja Israel poika: ”Tiedä siis sydämessäsi, että Herra sinun Jumalasi, kasvattaa sinua, niinkuin isä kasvattaa poikaansa” (5. Moos. 8:5). Keskenkasvuinen, elämää ymmärtämätön poikanen, haluaa tehdä asioita, jotka isä tietonsa ja ymmärryksensä kautta näkee pojalle tuhoisiksi. Isä on valmis tarvittaessa käyttämään koviakin keinoja poikansa parhaaksi. Niin toimii Jumalakin Israelin kohdalla. Vanhan liiton Jumala tulkitaan ymmärtämättömien ihmisten kautta usein kovaksi ja kostonhimoiseksi. Tosiasiassa Israelin kuritus oli (on) rakastavan ja pitkämielisen Isän huolenpitoa. Näin Hän toimii tänäkin päivänä niin yksilötasolla, kuin koko kansankin kohdalla.

Jatkuu